

Vůně léta

KLOKAN

Petra Martišková

Copyright © Petra Martišková, 2022

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Petra Martišková, 2022

Redakční úprava Jana Pleskotová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2022

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7633-792-3

Nejlepší kamarádi

„Sakra, Bereniko, zvedni ten zadek nahoru, nebo ti pomůžu! Bene, natáhni ty ruce, jak má pak Dominika udržet balanc?! Maty, ta salta umíš líp!“ Mamka na nás chrlila jeden povel za druhým už dobře dvě hodiny. Pot z nás jen lil a do zvedaných figur jsme se dostávali asi už jen zázrakem, síla nás totiž dávno opustila. Jenže mamka byla nekompromisní.

„Necelý měsíc a půl, přesně za pět týdnů je mistrovství a já mám pocit, jako byste tu sestavu cvičili poprvé,“ vztekala se a Dominice s Matyášem názorně předvedla, jak má podle ní vypadat správně provedený flip.

„Paráda a teď partners stunty, nahoru na tři!“ zavelela a hned počítala a přitom luskala prsty: „Raz, dva a tři!“

Zpevnila jsem celé tělo, odrazila se vší silou, která mi ještě zbývala, a nechala se vyhodit nahoru.

„A držíme! Pět, šest, sedm...“ počítala mamka a já se fakt snažila, jenže mé unavené tělo už odmítalo poslouchat. Nohy se mi podlomily, ztratila jsem rovnováhu a řítila se po hlavě k zemi. Dam po mně sáhl, aby zabránil mému pádu, ale i na něm byla patrná únava, takže mě otočil tak, že jsem sice nespadla na hlavu, ale nedokázal můj pád zbrzdit úplně a já dopadla na pravou nohu tak tvrdě, že se pode mnou podlomila.

„Do prčic, Letty, Dame, co to tam vyvádíte?“ mamka se na nás mračila jako sto čertů. „Tak znovu, všichni dolů a dáme si to ještě jednou.“

Dam ke mně ochrannitelsky přiskočil, ve tváři měl vepsanou starost.

„Letty, promiň, jsi celá?“ Okamžitě mi začal prohmatávat nohu. Když se dotkl pravého kotníku, bolestivě jsem usykla.

„Můžeš na to stoupnout?“

„To nevím, zkusím to.“

Dam mi pomohl se zvednout. Zapřela jsem se o jeho silné paže a opatrně se postavila. Jakmile jsem na nohu došlápla, v kotníku mě tak bolestivě píchlo, že kdyby mě nedržel, plácla bych sebou zpátky na zem.

„Kotník,“ hlesla jsem.

Opatrně mi sundal botu a ponožku. Kotník mi začínal parádně modrat a já se v duchu loučila s mistrovstvím i prázdninami. Ve svých nejčernějších scénářích už jsem se viděla se sešroubovaným kotníkem, a to jsem ještě nestihla poslat tu pitomou esej a hlavně přijímací video na univerzitu v Austinu. Dam jen potvrdil to, co jsem si myslela, když si pro sebe zamumlal: „To není dobrý.“

To už se k nám přihnala mamka s Rikem, naším zdravotníkem a masérem v jedné osobě, v závěsu.

„Co to tu tropíte?“

„Má něco s kotníkem.“ Dam ustoupil, aby se mohli podívat.

„No, to si děláš srandu,“ zavyla mamka. „Zrovna teď?“

„Promiň, možná bys mi mohla příště dát rozpis, kdy přesně můžu padat,“ ušklíbla jsem se a mamka mi škleb hned vrátila zpátky: „Nemáš padat vůbec!“

„Nelíbí se mi to, chtělo by to rentgen,“ vložil se do naší začínající hádky Rik.

„Doktora?“ vyjevila jsem se. „To ani náhodou! Nic to není, to rozchodím,“ kasala jsem se a hrabala se na nohy. Jenže Dam už mě nedržel, takže jsem šla okamžitě potupně k zemi.

„Odvez ji tam, prosím tě, a pak ji vezmi rovnou domů,“ požádala mamka Dama a mně nařídila, abych jí dala hned vědět.

Berenika s Tamitou mi ukázaly vztyčený palec, jakože mi drží, a Lejla se samolibě usmívala. Tutově už se viděla, jak je v páru s Damem. Kráva.

Pomalu jsem se postavila a snažila se kotník vůbec nezatěžovat, aniž bych potřebovala Damovu podporu, jenže to jaksi nešlo.

„Přestaneš už laskavě blbnout a chytneš se mě?“ nařídil mi a já chtě nechtě odkráčela z tělocvičny v jeho objetí, přičemž mě prakticky poponášel.

Neblbla jsem, chtěla jsem se od něj držet v dostatečné vzdálenosti. Čím blíž jsem mu totiž byla, tím víc moje srdce vyvádělo. A moje zrádné tělo reagovalo na každý dotyk nevysvětlitelnou touhou.

Musela jsem se několikrát zhluboka nadechnout, abych si z hlavy vypudila myšlenky na to, jaké by to bylo, kdyby mě objímal ne kvůli bolavému kotníku, ale protože by chtěl. Dam je kámoš! Tečka! Okřikla jsem se v duchu za posledních pár let už asi tak po milionté.

Dam neměl o mém vnitřním boji nejmenší tušení. Opatrně mě naskládal na sedadlo spolujezdce ve svém zbrusu novém SUV. Mělo matnou černou barvu, co se mi na autech tak moc líbilo, a krásně vonělo novotou. Dostal ho před dvěma měsíci. Přesně sedmého března. To mu bylo osmnáct. Ve stejný den jsem oslavila sedmnácté narozeniny. Naše maminy to nemohly vymyslet líp.

Byly nejlepší kamarádky už od dětství, takže nikoho nepřekvapilo, když si spolu sedly do jedné lavice v první třídě, následovalo sportovní gymnázium a potom fakulta tělesné výchovy a sportu, kde obě vystudovaly obor trenérství. Společně vyrazily nabrat zkušenosti do Ameriky a po návratu v Praze založily úplně první tým roztleskávaček

u nás. Byly tak nerozlučná dvojka, že bydlet i jen půl kilometru od sebe jim přišlo nesmírně daleko, takže když se obě vdaly, rozhodly se postavit si domy vedle sebe a s ploty se nenamáhaly. Jednoduše si udělaly společnou zahradu. Stejně trávily všechny volný čas spolu.

Jediné, co jim nevyšlo, bylo porodit stejně děti. Mamce se totiž, na rozdíl od Damovy mamky, nedařilo dlouho otěhotnět. A tak se Dam narodil o rok dřív než já. Ale protože jsou to prostě ty dvě, tak asi nikoho nepřekvapilo, že jsem se narodila ve stejný den jako Dam.

To, že se z nás dvou stanou kamarádi, bylo vlastně předem dané. Neměli jsme na výběr. Trávili jsme spolu každý den už od mého narození, měli vedle sebe nejen domy, ale i chalupy, jezdili spolu na výlety, dovolené i s mamkami na soutěže.

V tělocvičně jsme s nimi byli strašně rádi, i když se nás snažily vždycky nechat doma s jedním nebo druhým tátou, my jsme se prý tak dlouho dožadovali, aby nás vzaly s sebou, že většinou povolily.

Tam jsme potom seděli a ani jsme nedutali. Se zatajeným dechem jsme pozorovali, jak nám skoro nad hlavou lítají vzduchem roztleskávačky a připadalo nám to skvělý. V mých dvou a půl letech se z nás stali nejmladší roztleskávači v celé republice.

Od té doby utekla spousta vody v potoce, co nám teče kus za chalupou, a my byli nejen nerozlučná dvojka, ale také sportovní pár při trénincích. Dam byl totiž jediný, komu jsem důvěřovala, že když mě vyhodí do vzduchu, tak mě zase taky chytí. Pravda, dneska se mu to zrovna dvakrát nepovedlo, ale oproti pádům, které jsem občas vídala u ostatních holek, byl nějaký pochroumaný kotník máček.

„Dobry?“ zeptal se Dam starostlivě, když jsem dlouho nic neřekla, jen mlčky zírala na město ubíhající za okny.

Kývla jsem hlavou. Nemusela jsem se na něj dívat, a přesto jsem si dokázala vybavit do nejmenších detailů jeho krásnou tvář. Uhrančivé tmavě hnědé oči orámované dlouhými řasami, které jsem mu jako malá záviděla, medové vlasy, co nosil stažené do drdolu a frajersky podstříhané. Slušelo mu to, ale já měla mnohem radši, když je měl rozpuštěné. A ty jeho rty, ó můj bože, plné, smyslné...

Sakra, Valentýno, ovládej se! Okřikla jsem se v duchu. Byla jsem vděčná, když se před námi objevila budova nemocnice a já mohla vyklopýtat z auta ven.

Na chirurgii nás přivítala pěkně otrávená sestra. Zeptala se, jestli je to tak vážný, že jsem tady v neděli v půl osmé večer.

„Ne, jistě že není, přišli jsme se jen zeptat, jak se máte,“ ušklíbl se Dam a já do něj praštila, aby byl zticha.

Sestra si ho přeměřila pohledem, který kdyby uměl zabíjet, nejspíš by mu nepomohla ani okamžitá pomoc místních nejlepších chirurgů. Tutově by nás nejraději poslala do horoucích pekel, ale namísto toho mi neurvale vytrhla z ruky kartičku pojišťovny, zeptala se, s čím tu jsme, přičemž preventivně zpražila Dama pohledem, kdyby snad chtěl mít nějaké chytré poznámky, a vrazila mi žádanku na rentgen.

„Až budete mít rentgen, tak se mi sem vraťte, ale budete čekat, doktor, co má dneska službu, operuje.“

Přikývla jsem a s díky odmítla nabídku kolečkového křesla. To se raději budu pnout po Damovi jako liána, než bych se nechala vláčet chodbami nemocnice jako invalida.

Na rentgenu byl naštěstí moc fajn doktor, který s námi vtípkoval, a očividně mu vůbec nevadilo, že jsme ho vyrušili v neděli večer. Slíbil mi, že se bude snažit, aby mi to na snímcích slušelo, a než jsme odešli, volal za námi, ať pozdravujeme tu starou čarodějnici na chirurgii.

Sehraně jsme s Damem vyprskli smíchy. Smích nás ale brzy přešel. Než jsme se doploužili zpátky do čekárny, byla narvaná k prasknutí a sestra se nejspíš zabarikádovala v ordinaci a rozhodla se nevyjít, dokud doktor nedokončí operaci, což trvalo přesně dvě hodiny a dvacet tři minut!

Za tu dobu se osazenstvo čekárny zdvojnásobilo, ač někteří to vzdali a prohlásili, že zas tak blbě jim není, aby tady museli dřepět takovou dobu.

„Klidně jeď domů, vezmu si taxíka,“ nabídla jsem Damovi, ale ten se na mě nevěřičně podíval.

„Šibe ti? Zapomeň!“ odmítl. Našel to nejklidnější možné místo v nejvzdálenějším rohu čekárny, strčil mi jedno sluchátko svých AirPodů a pustil na youtube výběr nejlepších scének z Rychle a zběsile.

Snažil se mě rozptýlit a moc dobře věděl, jak na to. Vděčně jsem se na něj usmála a za chvíli se spolu s ním bavila hláškami z naší úplně nejvíc nejoblíbenější filmové série.

Myslím, že na světě nebyli větší blázni do příběhů Dominica Toretta a Briana O'Connera než my dva. Už jsem si nepamatovala, kdy jsme se do toho tak zbláznili, ale jedno bylo jisté, nikdo neviděl víckrát všechny díly. Lístky na premiéru toho posledního jsem měla vystavené na nástěnce. Dostala jsem je od Dama k narozeninám. Mimochodem, on ode mě dostal taky dva.

„My jsme stejně dvojka,“ smál se Dam, když si rozbalil můj dárek, a přitom mi podával ten svůj. Pečlivě zabalený v dárkové krabičce převázané mašlí.

„Tak můžeš vzít Karolínu,“ nabídla jsem mu a doufala, že si nevšiml, s jakým sebezapřením jsem to řekla.

„Šílíš?“ vyjevil se Dam. „Tak to ani náhodou! Jednak tvrdí, že větší kravina je už prý jen James Bond, čímž si to u mě pořádně pohnojila, a pak nerozezná auto od

motorky. Na premiéru jdeme spolu!“ ujistil mě rozhodně a já se snažila se z toho moc neradovat.

Už za týden! Nemohla jsem se dočkat, i když nepopírám, že po tom, co zemřel hlavní představitel Paul Walker, jsem propadla depresi a asi půl roku jsem odmítala další díly sledovat.

Jenže vášeň je vášeň, že jo? Byli jsme Rychle a zběsile tak posedlí, že jsme si i jména upravili po vzoru našich hrdinů. Z Valentýny se tak stala Letty a z Adama Dam. Paka, vždyť to říkám...

„Lenerová Valentýna,“ křikla protivná sestra a já se hrála rychle na nohy, aby mě někdo snad nepředběhl. Dam mi pomohl do ordinace.

„Jste rodinný příslušník?“ zeptala se přísně sestra a Dam v naprostém klidu přikývl: „Ano, bratr.“ Ani se nad tou lží nezačervenal.

Sestra mu podle všeho nevěřila ani nos mezi očima, ale vzhledem k tomu, že měla plnou čekárnu, nehodlala se s námi zdržovat. Pobídla nás, ať jdeme za ní.

„Tak polez, ségra,“ zazubil se na mě Dam a já bych mu za normálních okolností něco pěkně pepného odsekla, jenže posledních pár měsíců jsem měla v jeho společnosti tak trošku zataženou ručku, jak by řekl trefně tatka.

„Podvrtnutý kotník,“ oznámil mi doktor diagnózu ještě dřív, než jsem se stihla naskládat na židličku naproti němu. Ani se přitom na mě nepodíval.

Zíral na moje rentgenové snímky a já doufala, že to nebude zlý. Podvrtnutý kotník už jsem měla tolikrát, že bych to asi ani nedokázala spočítat. Jenže on není podvrtnutý kotník jako podvrtnutý kotník. Může to být léčba na tři dny nebo taky sádra na dva měsíce. Modlila jsem se, abych protentokrát měla štěstí.

„Jaký stupeň?“ vyhrkla jsem a doktor se na mě konečně podíval.

„Prosím?“

„Jaký stupeň podvrtnutí,“ zopakovala jsem netrpělivě a doktor se uznale usmál.

„Zdá se, že to není tvůj první úraz.“ Dokonce nebyl líný projet v počítači záznamy. Břejlil do monitoru snad deset minut a občas u toho něco zamručel nebo se pootočil, aby mě mohl obdarovat vyčítavým pohledem.

„Co děláš za sport?“

„Cheerleading.“

„Hmm, tak tímhle tempem skončíš v lepším případě ve třiceti o berlích, v tom horším na vozíku. Přetrhané vazy, vymknutý kotník – patnáctkrát!, několik zlomenin, utržený meniskus... No, slušný výčet, kam se na tebe hrou fotbalisti.“

Pokrčila jsem nevzrušeně rameny. Co jsem mu na to asi tak měla říct? Že to k tomu prostě patří? Že baletky chodí do důchodu v pětatřiceti? Bylo mi jasné, že roztluskávání nemůžu dělat věčně, ale třicet let? To bylo ještě fakt hektar daleko. Nad tím jsem teď rozhodně nehodlala přemýšlet.

„Tentokrát máš štěstí, máš to jenom pohmožděné a natažené vazy. Nemáš nic přetrženého nebo zlomeného. Tři dny na to nedošlapuj, pak jen s oporou. Minimálně týden, raději dva si dej pauzu od tréninků,“ chrtil na mě doktor a já poslušně přikyvovala s úsměvem od ucha k uchu. Teď už to bylo jisté, tohle rozchodím.

„Led a vyvýšená poloha ti pomůže,“ poradil mi ještě, než nás se zprávou pro mého dětského doktora milostivě propustil.

„Paráda,“ radoval se Dam a nadšeně si se mnou plácнул. Ani jeden z nás si nevšímal našťvaných pohledů, kterými nás vyprovázela protivná sestra.

Než jsme se vyhrabali z nemocnice, venku se setmělo, a to teď v polovině května bylo světlo do půl devátý! Sotva jsem se usadila do auta, zavibroval mi mobil.

Mamka. Měla jsem od ní už šest zmeškaných hovorů a Dam pět!

„Mami, jsem v pohodě, je to podvrtnutý, první stupeň,“ nahlásila jsem rychle a bylo slyšet, jak si mamka na druhé straně telefonu úlevně vydechla.

„Jednička výron,“ řekla někomu, kdo tam byl s ní. Tipovala jsem to na tátu a Damovu mamku.

„A proč mi neberete ani jeden telefon?“ neodpustila si. „Jste tam celou věčnost. Víš, jak jsem se o tebe bála?“

„Mami,“ zaúpěla jsem. „Čekali jsme dvě a půl hodiny než doktor, co měl službu, skončí operaci. Bylo tam totálně plno, teď jsme vylezli a hned volám.“

„No jo,“ zamručela nespokojeně a nebyla by to ona, kdyby nedodala: „Mohla jsi aspoň napsat.“

Protočila jsem oči v sloup. Ujistila ji, že jedeme rovnou domů (kam bychom se asi tak valili, když já sotva lezu a zítra je škola, že?) a típla jsem jí s úlevou telefon.

Dam mě povzbudivě pohládl po stehně. Byla jsem ráda za to, že je tma. Milosrdně totiž skryla ruměnc, co se mi rozlil po tváři.

Doma jsem přetrpěla mamčinu zpověď a se závistivým pohledem jsem vyprovázela Dama s jeho mamkou v závěsu. Kvapně se loučili a Dam na mě povzbudivě mrknul: „Večer napíšu.“

Otupěle jsem kývla a přitom pozorovala mamku, jak kolem mě lítá nejdřív s octanovým obkladem, za chvíli s ledem, pak s nějakou pálivou mastičkou, která smrděla jak půl roku prošlá vejce. Do postele jsem se dostala přesně s úderem půlnoci.

Dam

Co noha? 😊

Letty

Dá se 😞

Dam

Takže na hovno 🤢

Letty

Dam

A máma?

Letty

Neptej se! 😞

Dam

Mlčím. 😊 Jsem KO,
zítra se objevím hned po škole.

Letty

Yep 😊

Dam

Dobrou 😊

Letty

Dobrou 😊

Bolístky těla i duše

Můj ofačovaný kotník měl jednu výhodu – nemusela jsem vstávat do školy. Z postele jsem se vyhrabala v půl jedenáctý a jenom proto, že jsem potřebovala na záchod. Doskákala jsem do koupelny po jedné noze. Francouzské hole po babičce, co mi mamka připravila k posteli, jsem odmítala používat.

Děkovala jsem tomu, kdo měl ten chytrý nápad nainstalovat nám do koupelny vanu i sprchový kout. Normálně jsem nedala na vanu dopustit, ale teď jsem byla za sprcháč vděčná. Opatrně jsem se do něj naskládala a dopřála si dlouhou sprchu. Vylezla jsem, až když jsem vyplácala všechnu teplou vodu. Rukou jsem setřela zamížené zrcadlo a zadívala se kriticky na odraz, který mi vracelo.

Nebyla jsem klasická kráska, ze které by si každý kluk sednul na zadek. Minimálně tomu, u kterého bych o to stála, se evidentně líbil úplně jiný typ. Zatímco já měla hnědé vlasy, které se ve slunečních paprscích barvily do nejrůznějších odstínů včetně zrzavé i špinavé blond, takže to vypadalo jako by mi hlava hrála všemi barvami, Dam pokaždé chodil s blondýnkami. Já byla malá, drobná, ne úplně vychrtlá, Damovy přítelkyně byly vysoké, štíhlé a většina z nich by mohla prakticky z fleku předvádět spodní prádlo pro Calvina Kleina. Kriticky jsem zhodnotila svá prsa, která byla bohužel stejně drobná.

„Malá prsa jsou pro holku výhra,“ říkala mi vždycky mamka, když jsem se o nich vyjádřila ne zrovna lichotivě.

„Výhra?“ nechápala jsem, kam na tyhle nápady chodí. „Očividně máme obě dvě jinou představu o tom, co je výhra.“

„Prosím tě, co bys dělala s nějakýma melounama?“ vrtěla nade mnou hlavou. „Bolela by tě záda, pořádně by ses nevyspala, a to nemluvím o tom, že ve stáří bys z nich měla vytahané psí uši. Malá prsa jsou fajn.“

Podle mamky určitě. Podle kluků určitě ne!

Jediné, s čím jsem byla spokojená, byly oči. Teď ráno světlounce modré jako letní obloha, večer pak temné jako hlubiny moře a za každé situace orámované černými řasami. Oči jsem zdědila po tatkově, bohužel stejně tak i chlapeckou postavu.

Naštvaně jsem na sebe vyplázla do zrcadla jazyk a seskákala dolů do kuchyně, abych si uvařila horkou čokoládu. Namazala jsem si k tomu chleba s marmeládou. Vidět mě mamka, tutově by ji klepla pepka. Vyslechla bych si tunu rad a doporučení, že zdravá strava je pro sportovce to nejdůležitější a že bych měla brát ohled i na svůj tým a zvláště pak kluky, kteří mě pak musí tahat v pyramidách i stuntech nahoru. Naštěstí jela s Damovou mamkou na nějakou schůzku kvůli mistrovství. Takže jsem byla přednášky ušetřena a mohla se v klidu uvelebit na sedačce u televize a zapnout Netflix. Původně jsem si chtěla pustit Rychle a zběsile, ale to by mi Dam neodpustil, kdybych koukala bez něj. Chvíli jsem bezmyšlenkovitě listovala nabídkou, abych nakonec zakotvila u Hry na oliheň.

Byla jsem do seriálu tak zažraná, že jsem úplně přeslechla zvonek, a to na něm Tamita prý ležela celých pět minut.

„Jsme tě vzbudily?“ zeptala se starostlivě Berenika, zatímco Tamita vpadla dovnitř jako velká voda, aniž by počkala na pozvání, a začala se rozhlížet kolem sebe.

Nakoukla za gauč i pod něj, vběhla do kuchyně a nebyla líná vydupat schody nahoru do mého pokoje s prohlášením, že jsem tu tutově měla nějakýho kluka, protože výmluvu, že jsem neslyšela kvůli seriálu, mi rozhodně nebaští.

„Jsi praštěná,“ protočila jsem oči a pobídla ji, ať si klidně poslouží. Berenice jsem nalila kolu a uvelebila se zpátky na gauč.

„Jú, koukáš na Oliheň? Jaký to je?“ zajímala se. „Adrian se na to taky chce podívat, ale já slyšela, že je to drsný, tak se mi do toho moc nechce.“

„Rozhodně na to nekoukej! Nic odpornějšího jsem neviděla a vlastně vůbec nechápu, proč na to pořád koukám, ale nedokážu se od toho odtrhnout,“ vyhrkla jsem a své varování myslela vážně. Berenika byla tak jemná bytost, že by z téhle podívané mohla mít do konce života trauma.

S Berenikou jsme se seznámily loni, v prváku na pajdák. Zatímco ona bydlela na intru, já dojížděla z vesnice nedaleko Prahy, ale obě dvě jsme byly první den stejně vyděšené z obří školy, davů lidí na chodbách, nových učitelů i spolužáků. Navíc jsme ve starobylé budově školy zabloudily, takže jsme do třídy přišly úplně poslední. Jasně že na nás zbyla lavice přímo před učitelskou katedrou. První dny jsme zvládaly hodně těžce. Berenika o to víc, že se najednou ocitla v úplně cizím městě, a moc jí nepomáhal ani fakt, že v Praze studoval i její kluk – Adrian. Když zrovna netrávila čas s ním, couraly jsme se městem a snažily se jedna druhé dodat odvahy, že když tuhle školu zvládly tisíce holek před námi, zvládneme ji určitě taky. Stala se z nás nerozlučná dvojka a nedalo mi ani moc práce ji přesvědčit, aby se mnou zašla mrknout na pár tréninků roztleskávání. Mamka s Anetou – Damovou mamkou – z ní

byly nadšené. Byla skvělá gymnastka, i když zarytě tvrdila, že to nikdy nedělala.

O měsíc později se k nám přidala Tamita. Objevila se ve škole uprostřed hodiny a všem nám vyrazila dech. Ani ne tak svou exotickou krásou, obřima černýma očima a klasickými kudrlinkami, kterými se pyšní černoši, ale především svou vyřídilkou a lámanou češtinou.

„Tamita k nám přijela až z Jihoafrické republiky, její otec je u nás velvyslancem. Sice měla osobního učitele češtiny, ale myslím, že bude moc ráda, když jí pomůžete s češtinou a skamarádíte se s ní. Doufám, že se na vás mohu spolehnout a nebudu tady řešit nějaké nesmysly,“ snažila se třídní Bláhová, která si vysloužila ne zrovna lichotivou přezdívku Blažena.

Sekla se v obojím – Tamita se učila česky tak rychle, že to hraničilo s geniálností a o přátelství s námi nestála. Vlastně se ve škole nebavila vůbec s nikým. Do školy i ze školy ji vozila velvyslancova limuzína a doprovázel ji udělaný týpek. Později nám vysvětlila, že o České republice u nich kolují šílené historky včetně té, že u nás vládne rasismus, což její otec neponechal náhodě, a tak měla Tamita kromě ochranky taky přísně zakázáno s námi mluvit.

„Proč ti nenajal soukromého učitele?“ zeptala jsem se jí jednou o tělocviku, ze kterého jsme se i s Berenikou omluvily kvůli tomu, že jsme měly své dny a tím pádem ho trávily opalováním se na lavičce sportovního stadionu a příjemným klábosením.

„Máma nechtěla,“ pokrčila rameny. „Tvrdí, že čím víc lidí a národností v životě poznáš, tím lepším člověkem se pak stáváš.“

„A funguje to?“ zakřenila jsem se na ni. Tamita rozpráhla ruce, jako by chtěla obejmout celý svět, a prohlásila: „Copak nevidíš, jak úžasná a jedinečná bytost jsem?“

A bylo to. Z naší nerozlučné dvojky byla trojka, a když jsem se zmínila, že trénujeme s Berenikou roztleskávání, na další trénink už se vydala s námi.

A tohle pometlo, teď už s naprosto dokonalou češtinou (za ty dva roky, co jsme společně prožily, jsme zjistily, že Tamita je nejen krásná, ale taky téměř geniální a kromě češtiny ovládá dalších devět světových jazyků), tady právě teď pobíhalo po celém baráku a hledalo kdo ví co.

„Zklamalas,“ prohlásila otráveně, když skončila se svou zevrubnou prohlídkou, a svalila se na gauč vedle Bereniky. „Fakt jsem ti fandila, že sis konečně našla kluka. A ty nic. Seš marná.“

„Díky,“ zazubila jsem se na ni. „Od tebe to беру jako kompliment.“

„Tak sni dál,“ vysmála se mi ta blbka a dodala: „Už se na to tvoje zoufalství nemůžu dívat, takže vezmu tvůj milostný život do svých rukou a najdu ti normálního kluka.“

„A nenapadlo tě, že kdybych nějakého chtěla, našla bych si ho sama?“ zašklebila jsem se na ni a nelhala jsem. Mohla jsem si najít kluka, nebo se o to alespoň pokusit, jenže já nechtěla.

„Znám tě dva roky a neviděla jsem tě s nikým jiným než s Damem, i když by teda zatraceně stál za hřích, ale ten se nepočítá, protože tě zná celou věčnost a viděl tě kadit do plen. Takže ne – nenapadlo. Já za tu dobu měla tak stovku rande a sedm kluků.“

„Div, žes ještě nic nechytla,“ popíchla jsem ji, ale Tamita mě buď neslyšela, nebo to dobře předstírala, protože vypočítávala v klidu dál. „Každá holka z naší třídy má nebo měla kluka, dokonce i ta pitomá Alice. A to má v hlavě totálně vymleto. Lenka z běčka, co je na vozíčku, má kluka, a pamatuješ na Jutovou?“

„Myslíš angličtinářku Jutovou? Ta těhotná, co jsme ji měli asi dva měsíce na začátku prváku?“

„Přesně ta,“ přikývla. „Tak na tu se ten její vykašlal, když byla v pátém měsíci, a hádej co? Našla si chlapa i těhotná! A ty? Jeptiška hadr, fakt. Takže ano, najdeme ti kluka. Hezkýho, hodnýho, chytrýho, normálního, pohodovýho kluka.“

„Tak to hodně štěstí,“ vyprskla smíchy Berenika, zatímco já sarkasticky poznamenala: „Zapomínáš na jednu dost podstatnou věc, že když už se v mé blízkosti někdo takový vyskytne a projeví zájem, nějak ho to vždycky rychle přejde.“

A to jsem ani moc nepřeháněla. V něčem mi přece jen Tamita křivdila. Na rande už jsem byla. Neříkám, že jsem jich měla stovku jako ona, ale párkrát mě na něj nějaký kluk pozval. Jenže vždycky zůstalo jen u jedné schůzky a pak už se mi neozval. A každé další takové odmítnutí ve mně vyvolávalo čím dál tím větší pochybnosti. Přemýšlela jsem, co je to se mnou, co dělám špatně, že žádný z nich neměl zájem o druhé rande, a když si ho se mnou snad domluvil, vždycky ho zrušil. Jednou jsem díky tomu vyhrála sázku právě s Tamitou, která tvrdila, že Lukáš, tuším, že se tak jmenoval, je ze mě celej urvanej a na druhý rande se mnou tutově půjde. Byla si svou výhrou tak jistá, že jí nevadilo dát všanc měsíční vypracovávání domácích úkolů a všech referátů.

Lukáš mě sice na druhé rande pozval a Tamita už si mnula ruce, jak bude mít měsíc pohodičku, jenže to by mi nesměl Lukáš pár hodin před schůzkou napsat zprávu, že bude lepší to odpískat. Už jsem o něm víckrát neslyšela. Ne, to přeháním, slyšela jsem o něm.

Dokonce ho i viděla, chodí totiž na stavebku jako Dam. Každopádně se mi od té doby vyhýbal obloukem, a když hrozilo, že bychom se mohli potkat tváří v tvář, raději přešel na druhou stranu ulice. Tolik k mým úspěchům

v lásce. Jsem marná, ten kluk má zřejmě doživotní trauma z jediného rande s mojí maličkostí.

„Ano,“ souhlasila zcela nečekaně Tamita. „A proto ti ho najdu já. Očividně si vybíráš samé podivné týpky. Být v celé Praze jediný autista, tak ty s ním skončíš na rande.“

„Náhodou,“ protáhla jsem. „Kdyby to byl někdo jako doktor Shaun Murphy, tak do něj jdu. Ten je totiž sladkej.“

Tamita nade mnou zavrtěla hlavou. „Přestaň čumět na kraviny na Netflixu nebo z tebe bude stará panna, co celý dny hltá telenovely a krmí své padesátihlavé stádo koček.“

„Ts, Dobrý doktor je nejlepší seriál ever,“ bránila jsem se, ale Tamita si dál mlela svou. Dokonce mi chtěla založit účet na seznamce, to jsem jí ale okamžitě zadržela.

„Náhodou můj brácha si našel na seznamce svoji ženu,“ hájila se Tamita. „A podívej se na ně dneska. Jsou spolu sedm let a mají dvě krásné holčičky. Po tetě samozřejmě.“

„Založ mi účet na seznamce a přísahám, že je po tobě. Nezapomínej, že mám spoustu dobrých a vysvalených kámošů, co mi pomůžou zbavit se tvého těla.“

„Podle mě je problém Dam,“ ozvala se Berenika a my se na ni s Tamitou překvapeně podívaly.

„Dam?“ nechápala Tamita.

„Proč Dam?“ vyhrkla jsem překvapeně. S tím, že se můj vztah k němu z kamarádkého změnil před nějakou dobou v lásku, jsem se nepochlubila vůbec nikomu, dokonce ani holkám ne.

„Jste jako siamská dvojčata, dokud budeš pořád s ním, nikdo se k tobě nepřiblíží,“ odpověděla Berenika nevzrušeně, ale Tamita s tím byla hned hotová.

„Dam přece není tělesná vada, je to jen kámoš,“ odmávla Bereničiny starosti rukou.

„A ví to i on?“ prohodila Berenika zamyšleně.